

Acabem amb el Màtrix

written by Jordi Aragonès | 22 de setembre de 2016

La nació catalana, diguem-ho sense embuts, no es troba en el seu millor moment. En els antics comtats del Rosselló i la Cerdanya, la nostra llengua es troba en una situació dantesca, a punt d'extingir-se. Al Regne de València la situació és, simplement, deplorable i va, també, camí a l'extinció. Al Principat, aquesta arcàdia feliç on tot va bé i amb un somriure a la cara, la situació és ben negativa: Segons l'enquesta d'usos lingüístics de la Generalitat de Catalunya, datada de l'any 2013, sols un 36,3% dels ciutadans tenen el català com a llengua habitual contra el 50,7% que utilitza el castellà habitualment. Les llengües -explica la sociolingüista Carme Junyent- quan entren en un procés d'agonia comencen a morir des de la perifèria cap al centre, un patró seguit fil per randa pel nostre cas: primer mor la catalanitat a la Catalunya Nord i València, després al Principat i, finalment, a les Illes Balears, que tot i tenir una situació més favorable (el català s'acosta a un 38% de parlants habituals contra el 50% del castellà) també va perdent parlants a cada nova generació. Així doncs, nacionalment parlant, Catalunya va camí de l'extinció si no hi posem remei.

Tanmateix, hi ha solucions: amb l'actual estat de les coses, el moviment independentista té majoria parlamentària (72 diputats) i majoria en vots (47,74% del bloc del sí contra 39,17% del bloc del no). Té sota el seu control el Govern de la Generalitat, les 4 diputacions, la immensa majoria dels municipis, una televisió i ràdio públiques, milers de funcionaris i els Mossos d'Esquadra. Amb tota aquesta força es podria declarar i defensar la independència per posar en marxa els mecanismes necessaris per salvar culturalment al país. Ara bé, la situació és ben diferent...

Lluny d'analitzar racionalment l'estat del país i entendre la crua realitat, el suposat independentisme es felicita a si

mateix d'estar a les portes d'una República Catalana que mai arriba. Lluny de veure que el català se'ns està morint a les mans, els mitjans del règim llancen consignes sobre la fortalesa de la nostra llengua i, fins i tot, es permeten dir que arribat el dia el castellà serà cooficial amb el català. Lluny de veure que la Unió Europea no mourà un dit per les nostres aspiracions, es dediquen a defensar que desitjant molt fort una cosa, aquesta és fa realitat. I, d'aquesta manera, cada 11 de setembre realitzem grans manifestacions que després no es tradueixen en fets, en accions polítiques de la Generalitat. I passen els dies, els mesos, els anys i a Catalunya no passa res, tot està quiet, immòbil, parat, estàtic però feliç. I doncs, perquè tanta gent està feliç? Doncs perquè han inventat un concepte que defineix molt bé la situació: "Som el somni".

"Nosaltres som el somni" va dir la difunta Muriel Casals, "volem el somni" va dir la Presidenta Carme Forcadell i, efectivament, centenars de milers de catalans somnien mentre els mantenen adormits uns somnífers administrats per les associacions i pels partits. El somni ajuda a no veure l'amargor, ajuda a creure que la Unió Europea intercedirà, a creure que el català cada cop té més parlants, a creure que els *tweets* de Ruffián tenen algun impacte en el govern espanyol, el somni ens manté dins l'estàtica revolució dels somriures i ens evita el dolor de veure que passen els anys, agonitzem i no succeeix res. Uns anys abans, com a mínim, els administradors dels sedants ens deien: "per la diada de l'any que ve ja serem independents" ara, en canvi, el President Puigdemont ens parla d'unes possibles eleccions "constituents" per a passada la diada de l'any que ve. La dosi de sedants deu haver augmentat perquè la gent, somrient dins la seva "revolució", no ha reaccionat davant d'aquesta presa de pel.

Però no defallim, cal fer una crida als qui resten desperts, als lluitadors, als incansables, als qui no temen mirar el perill als ulls i plantar-li cara. Alcem-nos i destruïm la

màquina que ens manté connectats al somni, trenquem les cordes que ens lliguen al llit, **deslliurem-nos dels sedants que ens provoquen els somriures i tornem al món real, recordem al nostre govern que no volem tornar al somni, volem viure la realitat, volem que declarin la independència i la defensin amb totes les forces i mecanismes que tenim a les nostres mans.**